

det har sin Plads her ved 1ste Behandling, og forudsætter at Lovforslaget vil blive gjort til Genstand for nærmere Behandling i et Udvalg, men jeg skal kun tillade mig at anbefale det til videre Fremme.

H. N. Hansen: Ogsaa jeg er af den Formening, at det fortjener Paaskønnelse, at den højtærede Justitsminister har forelagt os dette Lovforslag. Det knytter sig jo til Loven af 11te Februar 1863 om offentlige Politisagers Behandling i Kjøbenhavn. De Herrer ville vide, at efter denne Lov kunne Sager for Politiretten afgøres ifølge Dom, men ogsaa paa anden Maade ved Advarsel eller Forlig, idet det i § 17 hedder, at Dommeren kan slutte Sagen med en Advarsel, naar han dertil finder Anledning, ligesom han ogsaa kan tage mod Tilbud af den paagældende Person om at erlægge en Bøde til Sagens Afgørelse, og i saa Fald gaar Sagen ikke til Doms. Det er nu i Fortsættelse heraf, at man dels for at skaffe Retten en Lettelse i dens Arbejde og dels ogsaa for, hvad jeg anser for Hovedsagen, at skaffe de Personer, der have begaaet Politiforseelser, en Adgang til lempelig Afgørelse for dem, foreslaar, at disse Sager ikke behøve at foretages i et Retsmøde, men kunne afgøres af den paagældende ved, at han uden for Retten vedtager en Bøde, hvormed saa Sagen er sluttet. At det her drejer sig om mange Tilfælde, ville de Herrer erfare af de Tal, jeg skal tillade mig at nævne, efter den sidste Politiberetning, den fra 1896. Der blev i det nævnte Aar ved den offentlige Politiret afsagt Dom for 1681 Personers Vedkommende. Deri vil altsaa ingen Forandring ske, disse Tilfælde berøres ikke af Loven her. Men derimod berøres de Sager, som blive afgjorte uden Dom, det være sig ved Advarsel og ved Forlig eller, hvad de ville kalde det, Tilbud. Disse Sager vedrørte 18,859 Personer, og af disse 18,859 Personer havde de 15,055 underkastet sig Sagens Afgørelse ved Tilbud, altsaa i Retten. Nu var det jo, som jeg allerede har nævnt, et Gode for disse ca. 15,000 Mennesker, om de i Stedet for at møde i Retten havde i deres Hjem eller andetsteds kunnet vedtage at erlægge Bøden. — Jeg synes ligeledes, at Lovforslaget i alle sine Hovedpunkter har truffet det rette paa eet Punkt nær. Det forekommer mig, at det er rigtigt, at man kun har villet give Tilladelsen til Afgørelse paa den Maade, her foreslaas, for Sager, hvor Bøderne i det højeste kunde blive 40 Kr., og ligeledes, at det er rigtigt, at man ikke har

sagt: Alle disse Sager skulle afgøres paa den Maade, men at man har overladt til vedkommende Myndighed at skønne over, om det er rigtigt at tilbyde den paagældende Person denne Afgørelsesmaade eller ikke. Men det, jeg vil tillade mig at rejse Tvivl om, er, hvorvidt det er rigtigt, at denne Afgørelse foreslaas henlagt til Politiet, altsaa Politidirektøren i Kjøbenhavn, i Stedet for at lade den blive hos Retten. Jeg rejser det Spørgsmaal, ikke fordi jeg vil kalde i Tvivl, at Politidirektøren, ogsaa med den Bistand, her foreslaas, vil kunne træffe den rigtige Afgørelse af disse Sager, men fordi jeg synes, at disse efter deres Natur maa siges at være Retsspørgsmaal, som vi ligefrem principielt ikke bør lade gaa over til politimæssig Afgørelse i Stedet for til Afgørelse under Rettens Ansvar. Jeg ved meget godt, at der er Forskel paa at tillægge Politidirektøren en ubetinget Ret til saadanne Sagers Afgørelse og saa at give ham Lejlighed til at tilbyde den paagældende at tage imod en af Politidirektøren bestemt Mulkt, men jeg synes, at vi her ere inde paa et Omraade, hvor Begreberne let kunne forvirres, naar man henlægger Sagen til Politimyndigheden. Jeg skal gøre opmærksom paa, at selve Loven af 1863 om offentlige Politisagers Behandling lagde stor Vægt paa, at man — som det skete i § 3. — ophævede den Politidirektøren hidtil tilkommende Straffemyndighed i forskellige Sager. Ganske vist er der Forskel paa at give ham en endelig Magt til at straffe og saa at sige til Politidirektøren: Du kan gøre Tilbud, og hvis vedkommende vil tage imod det, underkaster han sig din Bestemmelse, men hvis han ikke modtager det, gaar Sagen til Doms. Men jeg fremhæver, at det spillede en stor Rolle ved Forhandlingerne ogsaa i Landstinget, at man ved at ophæve den saakaldte Politidirektørsprotokol var inde paa det rette, nemlig en ligefrem Adskillelse mellem Administration og Retspleje, og det kan ikke være andet — saa synes det mig — end at det let forvirrer Begreberne, naar man siger til de Personer, som have forset sig: Eders Forhold blive ikke bedømte af en Ret, men af Politiet. Det betyder intet, som den sidste ærede Taler sagde, at man i enkelte administrative Sager har tillagt Administrationen en Afgørelse. Han nævnedes Stempelsager, men der ligger Forholdet saaledes for, at man med temmelig stor Lethed kan fikseres Bøden, idet den er ligefrem løvbestemt i Forhold til Forseelsen. Det er dog noget